

møder frem for Rigsdagen med saa forkerte Tal, som han i Fjor og nu ved denne Lejlighed i Aar er mødt frem med.

Jeg kan heller ikke se rettere, end at de Tal, der ere angivne for Frankrig, paa den ene eller den anden Maade maa være forkerte. De direkte Skatter opgives til 14,7 pCt. af den samlede Beskatning. Naar jeg tager et af de sidste franske Regnskaber, kan jeg ikke se nogen Mulighed for at komme saa langt ned. Jeg ved ikke, om man har regnet en af de mest udprægede direkte Skatter mellem de indirekte, eller man i det franske Budget har taget med i Skatterne Indtægten af Postvæsenet, fordi Postvæsenet staar sammen med Tobaksmonopolet og forskellige andre Ting. Men saa vidt jeg kan se, er Forholdet det, at i Frankrig ere de direkte Skatter i strengeste Forstand ikke 14,7, men 18 pCt., og det er endda i det sidste Aar, hvor den stærke Forøgelse i Arveafgiften har forrykket Forholdet noget, naar man undlader at regne den sidstnævnte Skat mellem de direkte Skatter. Men selve dette, synes jeg, er forkert. Naar den højtærede Finansminister grupperer Arveafgiften og de andre Afgifter, som han gør, har han Uret. Nu ved jeg nok, at det staar saaledes i det Finanslovsforslag, som er forelagt her, og at det ogsaa er i Tilknytning til Finanslovkommissionens Forslag. Men det kan jo være meget rart; naar det kun drejer sig om at stille det op, er det temmelig ligegyldigt, paa hvilken Maade man stiller det op. Men naar man vil undersøge, hvad Rolle de direkte og de indirekte Skatter spille paa Statens Budget, kan det ikke nytte at blive ved at henføre Arveafgiften mellem de indirekte Skatter sammen med Omsætningsafgifterne. I gamle Dage, da Arveafgiften var en lille beskedent Omsætningsafgift ved Siden af de andre, kunde man gøre det; men nu da den over hele Linien er bleven et Hovedled i Budgettet i talrige Lande, netop med det Formaal for Øje at ramme de mest velhavende, maa man, hvis der er nogen Hensigt med disse Sammenligninger, tage Arveafgiften med mellem de direkte Skatter. Hvis man gør dette, forrykker Billedet sig meget. Den højtærede Finansminister sagde, at for Danmarks Vedkommende havde vi de 25 pCt. i direkte Skatter. Hvis vi tage Arveafgiften med mellem de direkte Skatter, naa vi ved hans Forslag op til 28 pCt., og i Frankrig har man de 29 pCt. Men i England, som efter den højtærede Finansminister er saa langt under Danmark, staar

man saa paa 48 pCt., altsaa tæt op mod Halvdelen af den samlede Beskatning.

Det samme gælder i endnu højere Grad og betyder mere, naar den højtærede Finansminister sammenligner sig selv med Lloyd George eller, hvis han vil sige, at dette er ubehageligt eller ondskabsfuldt sagt, saa naar han vil sammenligne sit eget Forslag med Lloyd George's. Den højtærede Finansminister siger, at i hans Forslag ere de direkte Skatter 29 pCt., og i Lloyd George's ere de 28 pCt. Det kommer han imidlertid kun til paa to Maader: For det første ved at henføre Arveafgiften i Lloyd George's Forslag i en særskilt Gruppe, for det andet derved, at han i sine egne Skatteforslag overhovedet ikke regner Takst- og Portoforhøjelserne med. Men er der noget paa Jorden, der virker som indirekte Beskatning, er det dog Takst- og Portoforhøjelsen. Hvis man derfor, som naturligt er, regner dem med til de indirekte Skatter og henfører Arveafgiften mellem de direkte, saa vil Forholdet være det, at i den højtærede Finansministers Forslag ere de direkte Skatter 22—23 pCt. af den samlede Beskatning, og i Lloyd George's Forslag ere de 48 pCt. for det første Aar, og det er endda saaledes, at de ville stige til noget over 50 pCt. af den samlede Beløb for de følgende Aar, naar disse Skatteforslag komme til at virke fuldt ud.

Nu havde jeg nok det Indtryk, at den højtærede Finansminister en Gang imellem følte sig noget som en Synder og Tolder — han sagde det en Gang —, men han sagde ganske vist, at han havde en stor Trøst; og den store Trøst var, at vi, der nu vare de strenge Moralprædikanter og boltrede os som Oppositionens frie Fugle i den frie, vide Luft, havde ogsaa en Gang siddet i Guldburet — hvorved den højtærede Finansminister formodentlig tænkte paa Ministerværelset deroppe. Den højtærede Finansminister var saa forfærdelig glad over, at vi havde været inde og følt Ansvaret, og han havde en Fornemmelse af, at vi da vare lige saa store Syndere og Toldere som han — saadan maatte det vel forstaas. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at i den korte Tid, vi følte Ansvarets Byrde — uden at have en tilsvarende Magt for Resten —, stod vi saaledes, at hvis vi havde lempet og drejet os saadan blot — lad os sige en lille bitte Brøkdal af det, den højtærede Finansminister har lempet og drejet sig, saa vilde vi have haft de bedste Betingelser for at føre en Politik, der havde sikret os en lang Virksomhed indenfor